

Poate nu e momentul

Gorbaciov a vizitat România în 1987.

A fost, a văzut și-a plecat.

Evenimentul a fost răsturnat pe toate fețele de masă, la crîsmă. Brusc, pictorul Drăgușin a făcut o declarație uimitoare:

— Băieți, am pictat un tablou pentru Gorbaciov! Am rămas muți de uimire.

— Și-am să i-l dau acum, la plecare.

După o săptămînă, îl reîntîlnesc și-l descos, ferit: cum a fost? Drăgușin dă din mîna a lehamite:

— Nu puteam, domnule! Ce, e de glumă? E ditamai tabloul! Mă împușcau ăia ca pe un pui de găină!

După un an, Drăgușin face o deplasare în URSS.

— Acum e momentul, zice. Nimeni nu știe că printre pînze e și aia pentru el!

Și-a frecat mîinile, i-am urat baftă și am așteptat, emoționați, relatarea întîlnirii cu Gorby. Era o uriașă oportunitate! La întoarcere, dăm de un Drăgușin plouat.

— La mine nu vă gîndiți? Ce-ar fi spus ăștia? Nu, bre, nu era momentul.

— Și tabloul? Măcar l-ai lăsat acolo?

— Doar nu-s nebun, l-am adus acasă!

În sfîrșit, vine și Congresul al XIV-lea. Răbdarea noastră ajunsese la capăt.

— Știți ce-am să fac? Mă duc la poștă și scriu pe pachet: Tovarășului Mihail Gorbaciov, personal, Kremlin. Cu răspuns plătit! Să vedem, ce-or să-mi facă? zice pictorul revoltat.

Nu l-am mai văzut vreo lună. „L-au arestat“, ne-am zgribulit noi. Între timp, vine revoluția, cade odiosul, cade și sinistra lui soție și, după o săptămână, mă întâlnesc cu Drăgușin.

— Credeam c-ai murit!

— Nu, bre, mi s-a făcut frică și m-am ascuns!

Și privindu-mă visător în ochi, adaugă:

— Ah, dacă aș fi trimis blestematul ăla de tablou, acum eram erou. Ce crezi, e prea târziu să-l expediez acum?

Perseverență

*Poate că nu e reprezentativ pentru bucureșteni.
Dar omul a existat și trebuie să vi-l povestesc.*

Prin 1993, unchiul meu ieșise la pensie și, din vorbă în vorbă, îl întreb ce mai face. Brusc, se înfinge cu degetul în surtucul meu și prinde gust de vorbă:

- Mi-am depus banii la „Caritas“!
- Aoleu, zic eu, ai pierdut?
- Am câștigat. Cinci milioane!
- Să fie într-un ceas bun!
- Nu, că nu i-am ridicat! I-am lăsat pe toți!

Vezi că ești prost, cu teoriile tale timpite?!

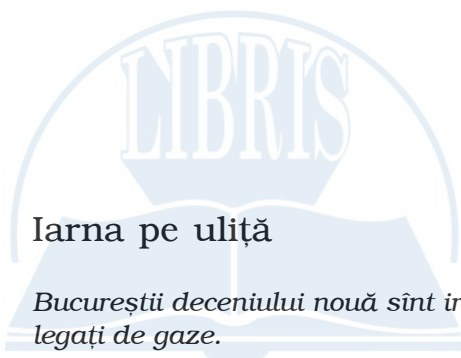
Știa omul ce zicea. Îndrăznisem să spun, la televiziune, că, dacă toată România ar juca, ar trebui opt țări ca a noastră să se poată plăti totul, că n-ar mai fi bani. Ce de înjurături am primit... Un an mai târziu, era cătrănit rău:

- Un bandit! Un escroc! Mi-a furat banii! Da' lasă, că am pus șapte milioane la „Gerald“!
- Aoleu! Nene, te riști?

A dat din mână, superior. „Ce știi tu!“ Am ghicit rezultatul de îndată ce lumea a invadat sediile goale. Apoi, s-a băgat la SAFI. N-a crezut în zvonuri pînă nu a dat faliment și asta. Jalea a durat taman pînă în vremea FNI. S-a băgat. L-am întrebat: „Cam cît ai de luat?“ „Treizeci de milioane.“ „Nu-i prea mult, du-te acum, nene, și

ia-i! Ce-i în mînă nu-i minciună! Ești om bătrîn.“ Pînă n-a luat țeapă și-aici, n-a crezut. A leșinat, a protestat, dar așa a rămas!

Și numai ce mă pomenesc cu el, acum vreo doi ani. Scoate din buzunar un prospect. „Domnul... a cîștigat un Matiz.“ În loc de puncte de suspensie, numele lui. Degeaba l-am rugat să arunce hîrtia. Degeaba i-am arătat literele mici (corp 4) cu lupa: „Dacă veți cumpăra produse în valoare de..., e posibil ca anunțul de mai sus să devină realitate, bla-bla-bla etc.“ S-a dus la adresa aia și a murit, de inimă rea, pe trepte. Într-adevăr, nu cîștigase! Îți poți imagina, domne, așa un ghinion? Oameni fără inimă și fără onoare! Dar că unchiul meu a fost toată viața contabil, asta se pune?

Iarna pe uliță

Bucureștii deceniului nouă sînt iremediabil legați de gaze.

Se spunea că sîntem capăt de coloană pe țară și că de aia flacăra de aragaz era mai mică decît chestia de furnică. Oricum, lumea se împărțea în două categorii: cei care țineau rîndul la lapte și ceilalți, care bucătăreau – noaptea. Eu aveam un mini-aragaz cu butelie și, toată ziua – bună ziua, fierbeam vin și țuică în subsolul Cărții Românești. Era în '84. Caloriferele crăpaseră în timpul Revelionului. Nea Costel își pusese mîinile-n cap și decretase că rămîne cum am stabilit pînă la primăvară. Librăria și editura au înghețat, singurul loc viu era depozitul meu. În mijlocul cărților, puneam oala, băgam mere, scortîșoară și zahăr de contrabandă, apoi turnam poșirca și, în zece minute, sleorpăiam, încălzindu-ne sufletul. Alături de mine, Mircea Nedelciu și Dan Stanciu dădeau drumul poveștilor. Fumam la greu BT și Carpați, dacă nu vă e cu supărare!, și destupam cu înverșunare sticlă după sticlă. Cînd se termina serviciul, eram ciupiți bine, dar calzi.

Calul de bătaie era un șef, Nicolae Frînculescu, om care se considera al doilea scriitor al României, după Marin Preda. Nedelciu tocmai ne repovestea istoria cu ciorile care cădeau în soare și cu mireasa

de tablă, amîndouă celebre creații frînculeștene, cînd numai ce se înființează o domnișoară:

— M-a trimis domnul Frînculescu, am un bon!

Primul la minge, Mircea îl ia, încasează banii și furnizează volumașul dorit. Apoi, cu o lucire diabolică-n priviri, decartează către noi bonul pe care scria chiar așa: *Cio fi de rîs în asta, 7 lei*. Apoi, mai insinuant:

— Țsta n-a scris în viața lui o carte! Nu v-am zis io că lucrează cu negri?